Puternica confruntare a omului cu sinele

On Octombrie 03, 2013

Angajează-te pe frontul spiritual, în actul de reformare a sinelui, ca să găsești echilibrul optim între rațiune și emoție.

Mâna capricioasă grăbește lucrurile. Cum să te ferești de efectele ei distrugătoare? Zgomotele înfundate ale fatalității se fac auzite, însoțite de nori de-a dreptul apocaliptici ce se răsfrâng în ceața densă a minții. A neputinței de a accepta marea enigmă. Ceva îi scapă locotenentului Boyle, ceva de neînțeles, nu pricepe legătura dintre toate acestea.

Când mâna lui dreaptă este prinsă și trasă în jos de forța monstruoasă, el își simte instinctiv sfârșitul. Semn îngrijorător. Cum s-a putut întâmpla una ca asta? Cum s-a eliberat Hannibal Lecter din cătușe? Derutat, Boyle pare că intră într-un blocaj. Şi într-o nesfârșită umilință. Reacția rapidă comportamentală nu poate fi explicată la nivel de gândire conștientă.

Dar timpul nu mai are răbdare în clipa cea mare a pedepsei. Este limpede că neliniștea inerentă, spaima cea mai dezarmantă la a cărei apariție contribuie suspansul cel mai tulburător, nu mai poate fi potolită. Nu mai poate fi smulsă din strânsoarea pe care o exercită asupra minții. Ca un foc care transformă orice, neliniștea aceasta înverșunată, controlată parcă de niște forțe de coeziune puternice, activează centrii nervoși. Ea generează inhibiția voinței și blocajul acțiuni. Bietul om pare că intră într-o criză de amorțire.

Leadership: Care este răspunsul minții tale la situațiile de viață cu care te confrunți prin eficientizarea unei intervenții de tip "vreau să văd dacă pot să-mi permit un extra-premium de senzaționalism" ?

Răspunsul reflex la această stranie întâmplare, printr-o singură lovitură adâncă, ca de bisturiu, secționează orice legătură strânsă cu echilibrul, cu frontul spiritual unde mintea stătea de gardă. Iar cu cât forța anormală se propagă mai mult în perimetrul fundamental pozitiv al omului, cu atât presiunea în circuitul venos crește. Se produce dilatația vaselor sangvine periferice, determinând creșterea temperaturii și înroșirea pielii. Spaima a dat lovitura cea mare. Direct în inimă îl lovește pe nenorocitul care a avut curajul să privească în ochi trimisul întunericului, moartea.

Abia acum, când nu mai poate astupa spărtura psihică prin care năvălesc apăsător umbrele puternice de îndoială, pe care niciun gând de natură pozitivă, nicio faptă bună nu le mai poate înfrâna, abia acum se descoperă omul, în slăbiciunea lui. În greșelile sale, în pierzania lui. Atât de bine se închide Boyle în el însuși, încât nu-și mai poate manifesta capacitatea de existență autonomă. Este ca și mort.

Hannibal Lecter, personajul din "Tăcerea Mieilor" reușește cu măiestria unui magician să domine o situație din care nimeni n-ar fi putut să scape. Pe linia lui de gândire se plasează nu doar simpla dorință de a evada, de a se sustrage de la o pedeapsă binemeritată, mișcare inopinată de altfel, ci exprimarea publică a unei trăsături diferite de caracter, mult mai grave: el este în stare să se împotrivească legii și să ridice la nivelul performanțelor unui judecător nemilos care pronunță cu satisfacție și fără drept de apel o condamnare la moarte. Tot ce i se pune în față este condamnat printr-o hotărâre definitivă, ca o dovadă a cruzimii și asprimii caracterului său.

El își murdărește mâinile cu sânge într-un gest de senzaționalism ca să răspundă unei condiții de performanță mai înalte, estimând riscul corespunzător unei anumite mărimi a

hazardului, astfel făcând dovada unei cunoașteri ulterioare ale evenimentelor. Senzaționalismul nu este doar un act de teribilism, ci un vector al creșterii performanței în ceea ce privește reușita îndeplinirii unei misiuni cu caracter semnificativ: "să fii mai presus de patimile pe care păcatul le aduce în tine."

Leadership: În ce condiții te scufunzi în conflictele propriului eu, luând ca referință de măsurare a inteligenței de vârf dreptul de a nu fi supus unei decizii automate cu caracter semnificativ?

Paralel cu preocuparea de a asigura păstrarea curată a conștiinței, în raport cu alte lucrări de consolidare a infrastructurii leadershipului care are rolul de a sprijini identitatea omului, nesupus unor forțe externe, se impune și realizarea unei interpretări a realității care nu poate fi pe deplin lămurită. Un set limitat de acțiuni, cu o finalitate nu tocmai previzibilă, poate fi acordat sistemului de reproșuri diverse în mintea unui om influențat de deciziile luate la un moment dat.

Perspectivele expansiunii leadershipului în lumea de mâine se cer discutate și în lumina unei alte realități pe care omul nu o poate stăpâni. Este vorba de vocea reproșului care îți limitează gesturile și acțiunile, strigându-ți numele în sfera înaltă a păcatului de a domina și distruge viața altora în interesul acordat unei pasiuni de cursă lungă a cărei intensitate poate naște o legendă a perfecțiunii. Aici, inteligența de vârf capătă semnificația de faptă ilicită și antisocială, chiar dacă se pretează la capacitatea de adaptare la mediu și la situațiile dificile, văzută ca un mod de a te descurca în viață.

Atunci când se scufundă în conflictele propriului Eu, deci atunci când realitatea nu reacționează la niciuna dintre comenzile gândirii, omul se distanțează de locul său în cadrul leadershipului. Se dezleagă de configurația personală creată după un model acceptat. Şi astfel el se mărginește de statutul lui normal de *" a fi "*, asemenea unui obiect dintr-o colecție de mică valoare destinat să facă față uneia și aceleiași trebuințe - să cedeze la cea mai mică forță exterioară și să se spargă. Iar un astfel de obiect nu se va "vinde" niciodată foarte bine.

Dreptul de a nu fi supus unei decizii automate cu caracter semnificativ îi aparține omului care își măsoară conștiința de sine prin intermediul a ceea ce este dispus să plătească pentru faptele sale.

Liderul își cântărește faptele înainte de a răspunde pentru ele, cu specificația că imaginea de sine pe care și-o construiește din revelațiile de moment ale unei minți sclipitoare trebuie să aibă dimensiunea experienței de a admite ca orice greșeală se poate întoarce împotriva lui. Ori Hannibal nu era un asemenea om. Pentru un psiholog înrăit ca el, cunoașterea profundă a ființei umane implica mai degrabă decizia de a o supune durerii, încât sensibilizarea și subjugarea ei să fie totală.

Un scriitor român preciza la un moment dat: *" În suferința cumplită pe care o generează șocul rezidă întreaga dramă spirituală a omului. "* Oamenii reacționează diferit de pe pozițiile unei rigori a gândirii, alimentată de rătăcirile și stările de incertitudine foarte adânc înrădăcinate. Şocul, suma stărilor de tensiune care nu pot fi alungate prin esența rezonanței cu stările pozitive inițiale, făcând imposibilă o activitate neuronală decentă, creează o anumită discordanță în acțiune în raport cu valorile impuse. De aceea reacția rapidă comportamentală nu mai poate fi explicată la nivel de gândire conștientă.

Datorită acestor puternice contraste dintre stări și judecăți limitative, resimțite de om în toată profunzimea lor, sunt deformate caracteristicile pozitive ale personalității sale. Ca să găsească echilibrul între rațiunea distorsionată și stările disfuncționale care îl încearcă, omul trebuie să se angajeze cu toată forța sa pe frontul spiritual, în actul de reformare a sinelui, de pe pozițiile unei lucidități fără defecțiune și a acceptării provocării.

Negarea sau inacceptarea situației, o aparentă cale de scăpare, nu face altceva decât să "înghețe" realitatea, descurajând leadershipul (care împiedică emoțiile să domine rațiunea) să se manifeste.

A te afla pe pozițiile unei lucidități fără defecțiune înseamnă să-ți dezvolți abilitatea de a te elibera de presiunile conștiinței în vederea îndeplinirii menirii de a fi "cine ești atunci când nu te vede nimeni".

Puternica confruntare a omului cu sinele apare în situațiile critice, punând la grea încercare soliditatea reacțiilor de contracarare eficientă și de anihilare a cauzelor care au generat-o. Lipsa unui "antrenament" permanent amenință capacitatea de răspuns rapid prin inactivarea, chiar și temporară, a voinței de acțiune.

Aidoma unui boxer bine antrenat care se supune voluntar la încercări prin participarea la diverse competiții cu adversari din ce în ce mai abili, fiecare dintre noi, și mai ales un lider, trebuie să iasă în întâmpinarea cerințelor realității nefaste. Să înfrunte prompt orice forță externă menită să aibă efect destabilizator.

Ocolirea obstacolelor indiferent de amploarea lor nu este o soluție. Mai degrabă o abordare promptă și eficientă este un mod de acțiune de bun augur pentru un lider. Care trebuie permanent să acționeze pe principiul: " *punct ochit, punct lovit* ".

* Notă: The Silence of the Lambs (1991)

Source: https://neculaifantanaru.com/puternica-confruntare-a-omului-cu-sinele.html